

Zondag 12 september 2021, bij Markus 8: 22-26. Ds Ad Wijlhuizen, De Drie Ranken.

'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet'.

Kijken doen we met onze ogen. Maar zien, doen we met onze hersenen: met ons verstand én met ons gevoel... Zo liep ik gisteren door het bos en vertelde iemand: "kijk dat dal, daar, dat is ontstaan in de ijstijd...en heb je die mooie koraalpaddestoel gezien?" Nou je het zegt zie ik het. ...Weet je, als je dat niet weet, zie je dat niet...we zien heel veel, en misschien wel het meeste niet... en zo is dat ook met gevoelens...als je blij bent zie je weer andere dingen, en zie je de dingen anders dan als je somber bent... . Zo kan de één iets mooi vinden, terwijl de ander, kijkend naar hetzelfde er niets aan vindt. Wij kijken dus nooit alleen met onze ogen, maar altijd ook met iets van binnenuit ... we hebben altijd een bril op, een bril met gekleurde glazen... met soms roze, soms grijze glazen...en zo ontdekken we én geven we betekenis aan wat we zien. En we kunnen niet anders. Niets is zonder betekenis. Soms bewust, maar meestal onbewust.

Sterker nog: er zijn mensen die zeggen: het belangrijkste kun je niet zien met je ogen, maar alleen met je hart. Stel je voor: je laat iemand 20 foto's zien van verschillende mensen. En je vraagt wie van hen heeft een snor? Nou, dat moet te zien zijn. Maar nu vraag je: : wie van deze, en dat is het belangrijkste voor mij, wie van deze 20 houdt het meest van mij? Kan iemand, denk je, die jou verder niet zo kent, ooit die foto aanwijzen? Nee, dat kan alleen jij, of iemand die jou ook van binnen goed kent.

Het belangrijkste kun je niet met je ogen alleen zien, maar daar heb je je hart bij nodig: je denken, je voelen, je herinnering en nog zo wat. En dat is met geloof niet anders: het is een kwestie van kijken, van zien. En soms zie je het...en soms even niet.

In de bijbel wordt verteld dat Jezus met zijn vrienden onderweg is omdat hij ze iets wil laten zien. Hij wil ze laten zien, laten weten en voelen wat de liefde van God is, en dat dat te maken heeft met jezelf geven, jezelf uitdelen, en dat hij, Jezus, gekomen is om dat te doen en voor te doen.

Er is het verhaal dat er 4000 mensen zijn met honger...en Jezus vraagt dan: wat hebben jullie bij je? 7 broden zeggen ze, (veel te weinig dus, denken ze) maar wat doet Jezus: hij neemt de broden, dankt ervoor (dit hebben we gekregen!), en geeft ze terug en zegt: deel maar uit...en dan is er genoeg voor iedereen. Zo gaat dat met de liefde van God...wil hij zeggen...dat is breken en delen, van wie je bent en wat je hebt...en dat zal dan genoeg zijn. Dat is het meeste, dat is alles wat je kunt doen.

En de vrienden, die zien het dan wel, maar ze begrijpen er niets van... ze denken: goh, dat weinige brood, hoe kan dat nou....en Jezus schudt dan zijn hoofd en zegt: snappen jullie het nou nog niet...hebben jullie ogen, maar zien jullie niet...zijn jullie soms ziende stekeblind?

Hij heeft dat nog niet gezegd of ze komen aan in een dorpje, en brengen mensen hem een blind iemand. En dat is natuurlijk niet toevallig dat dat verhaal hier nu staat(direct na die opmerking van Jezus...zijn jullie nou blind of hoe zit dat?) ...Goed, er komt dus een blind iemand en die mensen vragen aan Jezus: raak hem aan. (ook al zo bijzonder: er staat niet maak hem ziende, of genees hem, nee: raak hem aan). Blijkbaar verwachten ze daar iets van.

En dan gebeurt er iets opvallends. Jezus neemt de hand van de blinde en leidt hem weg uit het dorp. Daar begint hij mee. Hij haalt hem uit het dorp, uit de groep. Ook bij die mensen vandaan die het zo goed met hem voor hebben. Waarom doet tie dat?

Wil je anders kijken, écht kijken, dan is het soms nodig om even uit de vertrouwde groep te treden, die groep waar je bijhoort : het dorp, die club, je werk, je klas, je collega's, je familie, je vrienden, de kerk,... uit het moment, uit de omstandigheden waarin je bent. Want ons kijken, onze blik..en dus ook onze blindheid wordt al te vaal veroorzaakt door wat anderen, en wat we met elkaar vinden....ik zie wat jij ziet, en jij wat ik zie...maar zie ik wat nodig is? Even niet bepaald door alles wat er om je heen gebeurt en gezegd wordt, al die meningen om je heen...al die gewoontes...die feiten...dat gelijk...

En dus, zo lijkt het, haalt Jezus deze mens, weg uit z'n dorp...

Vervolgens legt Jezus deze mens de handen op en gebruikt hij speeksel. Dat lijken duistere en primitieve handelingen, maar eigenlijk zijn ze heel intiem, dichtbij en zorgend...zoals geliefden doen, een moeder een kind aanrakend en omarmend, kussend ... als het zich verwondt heeft...

Die aanrakingen, ze doen ook aan dat scheppingsverhaal denken, waarin de mens door God wordt gekneet uit de aarde.....en ja, hier wordt een mens liefdevol uit het niet-zien gekneet, en stap na stap bevrijd tot wel-zien...van ongeboren naar geboren...van vast zitten naar loskomen...ja, nu, nu zie ik alles helder. Alles, notabene...dat ís wat!

En dan denk ik, weet je: Jij en ik, wij hebben het nodig om steeds weer geraakt te worden, aangeraakt...om hetzelfde, dit leven, deze en die mens...anders te gaan zien...helderder...om anders naar onszelf en elkaar te kijken: met de ogen van God...met de ogen van Jezus, van de liefde.

En daarvoor moet je er soms even uit...weg uit wat je dorp is geworden, uit alle waarheden, uit alle zorg en bezorgdheid, de blikken en meningen van anderen, hoe goed bedoeld ook ... om je te laten raken , aanraken, door Gods liefde...

Laat ons niet alleen met onszelf...maar raak ons aan....zoals de doop dat doet...voel, weet, kijk, ja kijk nu eens anders, helderder naar de wereld: in alle verwarring, dit is Gods wereld; helderder naar jezelf : jij bent van alles, maar bovenal van God; helderder naar de toekomst: met al die onzekerheden, die toekomst is aan God. Zie je het al?

Haal ons uit onze oude waarheden....Raak ons aan. Doop ons. Dat ik,dat jij opnieuw worden geboren. Zie je het al?

Amen.